

БОРБА®

100 години от Балканската война

Посрещане на IV армия 1914 г.

Маслени бои, платно. Худ. Антон Митов (1862-1930). Софийска градска художествена галерия

Слово по случай Рождество Христово и Новата 2013 г. от свещеноиконом Димитър Амбарев

Възлюбени в Христа братя и сестри, възлюбени чедра на светата ни майка – Българската православна църква,

Отново сме изправени пред вратите на Новата година, за 2013-и път от рождеството на Господа Бога и Спасителя нашего Иисуса Христа. Отново еква гръмовното благовестие към човечеството, към всеки от нас: Словото стана плът, Бог Слово стана човек, Син Божий стана Син Човешки, роди се на земята Богочовекът Христос Господ. Благовестие велико, благовестие тайнствено, благовестие преливащо от радост, благовестие гръмовно, разтърсило цялото творение, изпълнило дълбините на човешкото същество с пресветъл смисъл, с вяра и надежда. Затова никога няма да се обезсили победеният и тържествен химн на ангелския хор: „*Слава във висините Богу и на земята мир, между човеците благоволение.*” (Лука 2:14)

Ангелското славословие няма да отзвучи в глухота, а ще ехти все по-величествено и все по-властно в помрачените съдби на човеците. Колкото тези съдби стават по-тревожни и по-злочести, толкова по-силно ще ехтят гласовете на небесните хорове: „*Слава във висините Богу и на земята мир, между човеците благоволение.*” (Лука 2:14)

Или може би шумът на земята, примесен с воплите на безстрадата, ще заглуши ангелското величие? Или може би грохотът на размирието, който друса земята, ще сподави химна на Богораждането? – Не, божественото съзвучие на този химн ще се носи над всяка земна печал.

Величието на Богорождението не може да се принизи от никоя земна сила. Не може да хвърли сянка върху Него и богоотстъпничеството на света. Напротив, колкото светът по-неразумно бяга от Него, толкова Неговият образ по-сияйно блести. Защото бягството от Него се заплаща скъпо с мъка и злочестина. И тогава по-ясно се разбира колко е велика истината на спасението в Христа Иисуса.

Щастлив е онзи, който благоговейно и смирено съзерцава тайната на Витлеемското Богораждане, който с услада слуша вещанията на ангелския химн, който вижда с възхита лъчезарната христова звезда, който упътва сърцето и нозете си подир нейната светлина, намира Спасителя и му принася даровете на своя безсмъртен дух и на своята жива съвест.

Нашият благочестив народ с радост ще посрещне Христовото Рождество, Тихата рождествена нощ ще изпълни домове и хижи със светлината на празника. Ще трепти във всеки дом кандилцето и ще оживява чрез силата на много скъпи спомени и на забравена размисъл върху живота, помръкнали може би вяра и надежди. Слабото пламъче на кандилцето ще проникне в много души и ще сес разпали като светлината на оная неведома звезда, която изгаря в първата рождествена нощ, за да яви Великото рождество и пътя към Дошлия от небето.

Дано в потаята на великата нощ до всички достигне ангелското величание: „*Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение*” – за да бъде мир чрез добра воля между самите нас. Да създаваме благоволение в семейството, сред близките, в селища и градове, между богати и бедни, между началници и подчинени, между работодатели и работници. Добра воля да определя вдички отношения в нашия обществен и личен живот. Добра воля да движи труда, служението и всеки дълг. Само благоволението може да създава и утвърждава мира сред народа ни.

Но за да има благоволение и мир, трябва да изречем с искрени сърца: „*Слава във висините Богу!*” А това ще рече да се върнем към простата вяра на нашите майки и бащи, която ражда благоволение и мир, благополучие, радост и напредък. Да се върнем към онази вяра, която е по-силна от кичливата хитрост на богоотпадналите. Да се върнем към мъждукащото кандилце и към молитвената тишина на рождественската нощ.

Това не е тъга на избледнели спомени за миналото, а е най-непоколебимата истина на живота. Защото, докато не приемем великата тайна на Христовото раждане, докато не съкрुшим сърцата си и не изтръгнем от дълбините им прослава във Вишния, мирът и благоволението ще бъдат далече от нас. Няма истина, която да стои по-твърдо в човешката душа от тази, че в Христа Иисуса са животът и радостта. Затова нека да Го приемем в свещената нощ на Неговото рождество и да Му принесем като нашата радост – радостта на благочестието, нашата обич – обичта на благодарността, нашата преданост – предаността на искреното убеждение, нашата съвест, родена и обновявана свише, нашата молитва за всички и за всичко, което е полезно, строително, богоугодно в личния и в обществения живот на народа ни.

Нека милостта Божия открие вратите на всяко сърце за радостта и тайната на Христовото рождество. Нека празникът на Неговото първо идване сред човеците да бъде спасителен за всички, защото Христос дойде, за да спаси всички и всички да приведе към Отеца на любовта.

Да бъде славата на Бога във Висините! И „*радост да бъде за всички човеци*” (Лук. 2:10) от това непостижимо в своето величие раждане на Спасителя, която радост да отвърне погледите от земята на жестоките борби, на неправдите и насилията и да ги насочи към Идващия в смирение Господ Христос, в Когото е спасението, мира и благоволението.

Честито Рождество Христово, братя и сестри българи!

Честита Нова 2013 година! Да е благодатна и благословена!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 6

Книжка двеста и четвърта

Ноември 2012

Коледно и новогодишно поздравление

от Председателството на Българския национален фронт, Инк.
към съидейниците, съмишлениците и симпатизантите на идеите и борбата
за национална по дух и справедлива по съдържание българска държава

Скъпи приятели,

В навечерието на Коледните и Новогодишни празници приемере нашите искрени пожелания за здраве и дълголетие.

Нека в помислите и действията за доброто на любимото ни Отечество покажем дисциплина (гражданска и политическа), твърдост при изпълнение на поставените ни задачи, преодоляване на трудностите и самоотвержена борба за ефективна, а не илюзорна промяна в битността ни на граждани на освободилата се от оковите на комунизма суверенна демократична държава. Само така ние ще бъдем силни да противостоим и победим реставрационните и разрушителните тенденции, които някои политици искат да поставят на дневен ред в живота на изстрадалия ни отрутен народ.

Нашият апел към всички родолюбиви българи по света е да си подадем ръце и с общи усилия да презградим пътя на политиканстващите лъжепатриоти, загнездили се в законодателната, изпълнителната и съдебната власти на България да осъществят замисъла си и отново да поставят живота на всички нас, на целия народ в зависимост от чужди господари и интереси.

Бог е с нас и ще победим!

Честито Рождество Христово!

Успешна 2013 година!

Председателство на БНФ, Инк.
Представителство на БНФ, Инк., в България

Протокол от Заседание на Централния управителен съвет (ЦУС) на Българския национален фронт, Инк.

(Извлечение)

На 28 септември 2012 г. по инициатива на председателя на БНФ, Инк., инж. Александър Дърводелски и в неговия дом в Чикаго, САЩ, се състоя заседание на ЦУС на БНФ, Инк., за да разгледа и вземе решение по:

Точка първа: Бъдещата дейност на БНФ, Инк., при носивте условия, установили се в България 22 години след промените от 10 ноември 1989 г., и въпроса за наемане на помещение под наем в София за представителството на БНФ, Инк., и най-вече за редакция и централа на сп. „Борба“ в София.

Точка втора: Довеждане до знанието на ЦУС на БНФ, Инк., и вземане на решение по документацията, свързана с продажбата на печатарска машина „Роланд-Фаворит“, модел 1970 г.

На заседанието присъстваха:

- Александър Дърводелски – председател на БНФ, Инк.;
- Борислав Борисов – секретар-касиер на БНФ, Инк.;
- Иван Тодоров – председател на контролната комисия на БНФ, Инк.

По точка първа. Председателят на БНФ инж. Александър Дърводелски направи пълен политико-икономически преглед на работата на БНФ през изтеклите 22 години и състоянието, в което се намира организацията днес. Във връзка с него той запозна присъстващите със съвместно изработения с Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ и негов представител в България, проекто-план за бъдещата дейност на Фронта във и извън България.

По проекто-плана станаха разисквания и мненията се обединиха, като се прие:

– Основните цели и дейност на организацията както досега, така и в бъдеще, остават непроменени, както са записани в приетата през 1956 г. и действаща повече от 60 години програма. Прие се също да бъде създадена работна група, която да осъвремени известни текстове от Устава, които са загубили актуалността си и нямат съвременно звучене.

– При настъпилите промени за организационна дейност и за да се осигури по-голяма оперативност в нея се реши да се предложи за обсъждане от членовете на БНФ възможността към името на Българския национален фронт да се прибави наименованието **фондация**. За целта да бъде възложено на юристи, имащи съответната компетентност, да направят проверки в американското законодателство как това би могло да стане и да уведомят ръководството на Фронта за резултатите от проучванията си. В зависимост от тях предлаганите промени ще бъдат изпратени за одобрение и дискусия до отчетените редовни членове по списък, изготвен от ръководството.

– Списание „Борба“ да продължи да се издава периодично и в бъдеще със засилена идейна и информационна дейност, като се прецизира разпространението му извън членовете на Фронта с оглед да не бъдат превишавани бюджетно определените за целта средства. Взе се решение да бъде наето под наем помещение в София, което да бъде редакция на сп. „Борба“ и централа на БНФ, Инк., за България.

По точка втора. Председателят Александър Дърводелски запозна присъстващите членове на ЦУС с документацията (протоколи и договори), предоставени от зам.-председателя на БНФ, Инк., Гошо Спасов, във връзка с продажбата на печатарската машина, намираща се в София, България.

Документите бяха разгледани от членовете на ЦУС, преценени и одобрени без възражения. С това печатната дейност в България завърши.

По точка трета – Разни, въпроси не бяха повдигнати и заседанието бе закрито.

Подписали протокола от заседанието:

- Александър Дърводелски
- Борислав Борисов
- Иван Тодоров

Не на забравата

Някои разсъждения за основните причини за положението в България днес

Иван Бързаков

Една от основните причини за трагичното положение в страната днес е, че след 1989 г. липсваше тотална декомунизация и лустрация. Тук можем да направим сравнение с положението в Западна Германия и Япония след Втората световна война. В Западна Германия се проведе цялостна генацификация на всички нива и организации. Беше мобилизирана цялата общественост. Американците решително подкрепиха този процес. На всички антифашистки сили се осигури достъп до властта. Огромни са заслугите на правителството на Конрад Аденауер и последвалите го правителства за възстановяването и за свободата и демократизацията в следвоенна Западна Германия. **В резултат на цялостната генацификация и на финансовата подкрепа на САЩ („плана Маршал“), германците в Западна Германия разчистиха миналото си, тотално се мобилизираха и със задружни усилия превърнаха за кратко време страната си в най-мощната**

икономическа сила в Европа.

Нека читателите си спомням от филмите каква тотална разруха цареше в Германия след войната. България, за разлика от нея, не бе нито опожарена, нито съсипана. А именно Западна демократична Германия възкръсна като птица феникс от изпепеленото.

Тук трябва да отбележим обаче, че Хитлер преди Втората световна война, както и по време на самата война, не беше създал мързелив народ. Нито бе принизил националното му самочувствие до степенята на абсолютно унижение, което именно стана в комунистическа България. В хитлеристка Германия още преди войната бе ликвидирана на практика безработицата, макар и на една ужасяваща цена. Докато в „социалистическа“ България се наблюдаваше точно обратното – „те ни лъжат, че ни плащат, ние ги лъжем, че работим“ беше популярният девиз у нас. В известна степен това продължава и днес, в посткомунизма.

В резултат на липсата на каквато и да било декомунизация в България се стигна до отсъствие на създаването на истински демократични институции. Наред с умишлено установения хаос, бандитизъм, безогледна корупция и „шуробаджанащина“, в резултат на милионите и милиарди средства, които се изнесоха от комунистите в чужбина, придружено от многобройните предателства на ръководни „борци за демокрация“, се стигна до тотална дезориентация и обезверяване на населението. Заедно с това имаме налице и едно плътно политическо „затъмнение“ („blackout“) и тотална манипулация на съзнанието. Хората са забравили, забравят и дори не признават миналото. А какво да кажем за най-младите поколения, а и за тези, идващи след тях, които няма и как да го знаят. Учебниците по история въобще не ги информират за ужасите по време на комунизма.

Комунистическото („социалистическото“) минало се описва с понятието „тоталитаризъм“, което е много удобно за комунистите, за да могат по един съвсем безобиден начин да се разграничат от виновниците за тоталната катастрофа, за гибелта на нацията ни днес. Дори се стигна до цинизъм – комунистите заявиха, че винаги са били

несъгласни с този тоталитаризъм („ние сме социалисти и нямаме нищо общо с тоталитаризма“). Така понятието „тоталитаризъм“ се оказа много удобно – без да признават каквато и да било вина и да поемат някаква отговорност за престъпността на режима, комунистите се „пребоядисаха“ на социалисти.

За западните комунистически партии терминът „тоталитаризъм“ също се оказа достатъчно удобен, за да се поддържа илюзията за някакъв друг „истински“ комунизъм.

Една голяма част от т.нар. демократични сили у нас не тръгна открито и дълбоко срещу комунизма като престъпно явление. Мнозина партии в СДС или извън него не разяха достатъчно самата тъкан на престъпната същност, корените на комунистическите явления, не избличиха комунизма като една идеология на омразата и на повсеместния тотален страх, така както в Западна Европа и в целия Западен свят се тръгна дълбоко срещу корените на хитлеризма и фашизма. Някои дори се съюзиха с новите „социалисти“! **Пълно съучастничество! Ето как се стигна до това: „всички са маскири“.**

Вън от тези „тоталитаристични омекотявания“ и политически евфемизми, всичко друго се нарече пещерен антикомунизъм. Не се изясни чрез медиите, образователните организации и литературата, че у нас в периода 1944-1989 г. ставаше дума не за тоталитаризъм, а за **тотално робство**. Тоталитарни държави бяха хитлеристка Германия, фашистка Италия, а така също и техният противник – комунистическа Югославия. Всички партии, освен властващата в тези страни, бяха поставени вън от закона, а техните водачи – затворени или избити. Гражданите обаче в тези страни можеха свободно да пътуват и работят по целия свят и да внасят капитали отвън. Дори евреите в Германия и Италия преди войната можеха да се изселват. За разлика от тези наистина тоталитарни режими у нас, в България, никой не можеше свободно да пътува освен ако не получи за кратко време специално разрешение. **Още в 1952 г. комунистите наложиха закон за смъртно наказание за всеки, който не се завърне „навреме“ в България. Ето ти го роба!**

Това бе само едно от измеренията на тоталитарното робство. А това, че си постоянно унижаван, че дори в националния химн на България бе декларирана обвързаността ни със Съветския съюз – нещо нечувано по света за една суверенна държава! А това, че вътре в страната си абсолютно подчинен на редица фактори – не само на началника си, на кадровика, на кварталния милионер, на Държавна сигурност, на местната партийна организация, но и на ОФ-организацията и на профсъюза. **Всички ние бяхме тотално притежание на една тотална държава.** Дори по време на турското робство никой не се е осмелил да подслушва така зад стените на дома ти, за да те предаде на Държавна сигурност. А днес се оказва, че огромен процент от населението, особено интелигенцията, са били вербувани като агенти на Държавна сигурност, в някои случаи до 90 процента.

Огромна е дезориентацията и политическото невежество на населението в посткомунизма. Миналото е тотално затъмнено и объркано и хората не могат да се ориентират в настоящето. **Страхът, който беше посаден тогава – „огромен, повсеместен страх“, продължава до известна степен и днес. Защото миналото въобще не е разчистено и не са създадени истински демократични структури и институции.**

Като прибавим към всички това тоталната липса на истински свободна демократична преса (у нас почти няма ясна преса с изключение може би на сп. „Борба“) и огромната манипулация на населението от редица правителства, как да се надяваме тогава, че хората ще могат да гласуват свободно и да създадат истински демократични институции! **Не случайно се говори, че у нас през 1989-1990 г. се извърши „подмяна“, а не промяна, че „перестройката“ на комунистите успя именно в България.**

Вярно е, че сегашното правителство на ГЕРБ полага усилия да дезавоира комунистическата манипулация и да ѝ противостои, но тези усилия са крайно недостатъчни, защото липсва широк демократичен и антикомунистически фронт в страната – така,

както по време на войната в Европа имаше един много широк антифашистки фронт. В този смисъл войната, поне за нас, още не е напълно приключила, въпреки пагането на Берлинската стена преди 22 години. Една война срещу целия народ, която включва и периода на комунизма, а до голяма степен – на посткомунизма.

Да не се учудваме следователно, че България, която през целия XX век бе от страните с най-малка емиграция на глава от населението, сега по неофициални сведения над 1,5 милиона българи са емигранти, работят и живеят в чужбина.

С една много висока смъртност тук, в страната ни, много висок процент на самоубийства и застрашително ниска раждаемост, България, която бе в челните редици на образованието на начално и средно ниво в света, сега, изглежда, е на последно място в Европа.

Когато у един народ загиват надеждите и образованието на децата, а вместо това царува отчаянието, несигурността и смъртта, загива и целият народ.

ЗА ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИЗМА, ПО-КОНКРЕТНО ЗА МЪЧЕНИТЕ, ЗА ИЗБИТИТЕ

Много често съм разсъждавал с болка в душата си защо толкова много от управляващите, както и от интелигенцията, не емигрираха в навечерието на 9 септември 1944 г. – след като е имало информация какво правят политическите служби *КГБ) и съветските войски в окупираните страни на Прибалтика – Литва, Латвия и Естония. Регентите, царските съветници и придворни, офицерите и генералите, журналисти, инженери и лекари, дори дъновистите... Стоици жертви.

Просто не са могли да предположат, да обхванат ужаса и бруталността на убийците. Второ, не е много лесно да напуснеш страната, която обичаш. Особено когато служиш на дълга.

Тези хора фактически остават на **заколение**, всички онези, които са набедени като антикомунисти и които са обявени във „фашизъм“. Една нищожна група, не повече от 20-30 души от елита, са били близки до профашистките убеждения, но на българския народ са чужди хитлеристките расови и други „теории“. При това една част от тези 20-30 души са успели да емигрират в навечерието на 9 септември 1944 г.

Това е първият проблем за избитите. Но още по-страшен е океанът от жертви – десетките хиляди, абсолютно невинни, неизвестни, „малки“ хора, които отиват на закление. Свещеници, учители, кметове и общински съветници, полицаи, по-заможни селяни... Тези, за които пиша в „Окървавена луна“. Най-малко 20 хиляди са „несъгласни“ или неудобни за комунистическия режим още през първите години след 9 септември 1944 г.

Тук възниква страшният въпрос: Къде можеха да отидат тези хора? Как да се спасят? Те не са имали никаква възможност. Първите са имали поне някаква теоретична възможност да избягат, а останалите – не.

Ето защо трябва да се говори и пише за жертвите. Да не забравяме за тази армия от „малки“ хора, които само защото не са били съгласни с комунистите, отиват на смърт. Това е в България. А избитите или осакатени във всички прибалтийски и източноевропейски страни, стоиците хиляди, милионите избити от комунистите по целия свят?

Ив. Бързаков

Най-после българинът трябва да разбере, че робството има много лица и че най-позорното е, когато се приеме доброволно.

Срутен ли е източноевропейският „социализъм”

Въпрос, чийто научно обоснован и обективен отговор е много необходим за правилната ориентация на реформиращото се общество у нас. Един от най-примитивните и наивни отговори, които най-често се чуват отляво „Главен виновник е Горбачов”. Ако е така, може ли да виним например император Константин за упадъка на Римската империя или султан Абдул Хамид II за залеза на Османската империя.

На първо място трябва да дадем един много внимателен и обективен анализ на понятието „комунистическа идея”. Безспорно това е една хуманна идея, но по своята дълбока същност си остава утопична. Противоречи на основния закон на Всевишния, че всяка една личност е строго **индивидуална и неповторима**.

Ако сравним пръстовете отпечатъци на близо 6-милиардното население на Земята, един с един няма да съвпадна. Равни ли са пръстите на човешката ръка? Могат ли да станат равни? Могат по два начина: като ги отрежем по палеца (кърваво насилие) или като ги свием по палеца (демагогия).

Следователно **насилието и демагогията** са необходимо присъщи за реализацията в живота на тази утопична идея, противоестествена за природата на човека.

Нещо повече, самият Маркс (идолът, уж, на комунистите) поставя някои фундаментални научни изисквания за възникване, победа и утвърждаване на социалистическата, социаликономическата и политическата система в света, чудовищно извратени от руските большевики и техните български слуги.

На първо място, субективният фактор може да забави или ускори обективните про-

цеси на развитието на дадено общество, но не може да ги създаде или спре.

На второ място, „социалистическите революции са възможни в най-развитите капиталистически държави, и то в няколко”.

Тогава можем ли да твърдим, че в полуфеодална царска Русия през 1917 г. бяха узрели материалните условия за една социалистическа революция, или в царска България с нейния манифактурен капитализъм преди 1944 г.?

На трето място, „никога една обществено-икономическа формация не загибва, преди да са се развили максимално производителните сили, за която тя дава достатъчно простор. Нови по-високи производствени отношения не настъпват никога, преди материалните условия за тяхното съществуване да са узрели в недрата на самото старо общество.”

Следователно, логично ли е една паразитна консумативна класа като феодалната, чието всекидневие се запълваше от балове, лов и дуели, да властва над 10 века, а буржоазната класа, според Маркс определена като изключително динамична и която „постоянно революционизира производствените оръдия, следователно и производствените отношения... всичко съсловно и застояло се изпарява...”, да ѝ дадем живот по-малко от три века.

Та не много отдавна светът чества 200 години от създаването на САЩ – една модерна, силно развита и социално ориентирана капиталистическа система: плановост, ред и законност, социално насочени и развити системи на здравеопазването и образованието. Редица изследвания прогнозираят най-малко още 1000 години живот на тази система. Но безспорно тя също ще отмре като развие

максимално своите производителни сили. Няма нищо вечно, вечен е само Бог.

Затова е недостижим. Бог създаде Вселената и кодира нейните закономерности. И всеки опит те да бъдат игнорирани, се наказва жестоко рано или късно. Ако в своята алчност човечеството продължава да ги нарушава, то ще загине. Няма да има втори Ноев ковчег.

Не може да има добро без зло, мъж без жена, плюс без минус и т.н. Те винаги са в единство, докато количествените натрупвания доведат до качествени изменения – борбата, довеждаща до революционен скок.

Това именно антагонистично противоречие между метафизичните възгледи на Маркс и диалектическите му анализи за развитие на световната икономика обезсилват неговото учение. В политикономията „скованата“ политика, строго централизираният държавен монопол не водят до свободно развиваща се пазарна икономика, което обяснява яловостта на социалистическата икономика. Като вземем предвид и извращението на марксовата теория за социалната революция от страна на болшевиизма (Ленин и особено сталинския етап), става ясно защо социалистическата система беше предварително обречена в световен мащаб.

Тук определено можем да кажем, че идеите на западноевропейската социалдемократия могат да бъдат реализирани в живота. В някои западни страни (скандинавските например) управляват социалдемократически партии (които нямат нищо общо с нашия болшевишки мутант БСП), те бавно, но сигурно социализират капиталистическите производствени отношения, създавайки мощна средна класа и по-справедливо разпределение на богатата. Затова те не случайно имат едни от най-високите жизнени стандарти в света. Но това все още става в условията на модерния капиталистически начин на производство, чиито потенциални възможности не са още изчерпани. Не случайно десните консервативни партии на запад усетиха накъде върви светът и еди-

нодушно се обединиха в Народна европейска партия. Така че днес в Европа лявото и дясното управление не се различават по същество, защото са подчинени на една обща цел: **служба на националните интереси на държавата и народа.**

Например дясната „Желязна лейди“ Маргарет Тачър провеждаше една много по-лява социална политика от „левия“ лейбърист Тони Блър. Нашата лява „социална“ партия БСП всъщност е крайно дясна партия, командвана от червените олигарси (членовете на ВС на БСП, като Гергов и сие). Нали правителството на „левия“ Станишев прие закона за плоския данък – закон в услуга само на едрия капитал. Няма членове на БСП по върховете, които да не са се обляжали от „куфарчетата с пари“ и станали милионери само за една нощ.

Днес не ни трябва политици и държавници – русофили, германофили и т.н., трябва ни българофили, такъв, какъвто беше Стефан Стамболов – най-големият български държавник след Освобождението. Единственият, който водеше независима политика, и тогава България просперира във всяко отношение.

За разлика от нашия „социализъм“, при капитализма човек се научава да работи, защото получава възнаграждение, отговарящо на труда му. На дело, а не само на думи капиталистът се оказва по-голям марксист, защото плаща много по-добре, за да получава по-качествен труд. Да не говорим за ролята на пазарната икономика като двигател на производствения процес. За него са необходими не партийни конференции, а свободна и честна конкуренция при строго спазване на определени правила, които са в интерес на цялото общество.

Всичко дотук казано недвусмислено доказва, че „великата“ октомврийска социалистическа революция бе един престъпен авантюристичен акт, който Ленин успя да реализира благодарение на мощната финансова подкрепа на световното еврейско лоби (Ротшилд, Рокфелер и сие).

Кой превърна бягащите от фронта дезертирали руски войници в една стегната, добре въоръжена армия, която победи такива елитни руски армии като тези на генералите Юденич, Деникин, барон Врангел, адмирал Колчак, от които е треперела цяла Европа? Кой плати бронирания влак на Ленин от Швейцария до Русия? Кой подкупи предателите офицери – белогвардейци? Това стана с пари, и то с много пари! Дадоха ги тези, които не искаха да има силна Русия. Така се отне правото на руския народ и държава да се движат по пътя на едно естествено историческо развитие.

Това се отнася с пълна сила и за България. Ако не беше този брутален большевишки износ на революция след 9 септември 1944 г., днес България щеше да бъде „Швейцария на Балканите“.

Основна причина за краха на източноевропейския социализъм е, че той много бързо загуби икономическата борба с капитализма. В стремежа си съветските ръководители да продължават имперската царско-руска политика зад паравана на „интернационалния социализъм“, разхищаваха без каквато и да е разумна перспектива богатствата на руския народ и държава. Огромни парични средства отиваха за „братските“ компартии на Запад и безвъзмездно строителство на огромни обекти в страните от Третия свят с цел изкуствено поддържане имиджа на социализма. Притискани от силното развитие на военноикономическата мощ на САЩ, развитието на съветската икономика едностранно се насочи към военното производство, игнорирайки факта, че модерно военно производство се гради на основата на всеобща мощна икономика. СССР изостава в областта на автомобилостроенето, тежката индустрия, електрониката и т.н. Затова неслучайно в Кубинската криза, когато Кенеди реши да натисне ядрения бутон, Хрушчов побърза да си прибере ракетите от Куба. Но търпението на американците се изчерпи, когато „железният Рони“ (Р. Рейгън) подписа решението за „междувездните

войни“. Съветската икономика не издържа на това икономическо предизвикателство и „клезна“. **Това доведе и до краха на целия източноевропейски социализъм от съветския блок.** Наред с това започна и политическата изолация на СССР в световен мащаб, като негативна реакция от съветската имперска политика. Удавянето в кръв на унгарското въстание през 1956 г., изгарянето на две китайски армии в съветско-китайския военен конфликт – за няколко островчета (изконна китайска територия). С това се издълба огромна пропасть на недоверие към съветското ръководство. Мао и другите китайски ръководители винаги са се отнасяли с недоверие към СССР. Неслучайно и символът на националноосвободителното движение на Латинска Америка, дясната ръка на Кастро – Че Гевара, остана дълбоко разочарован от имперската политика на Кремъл. За тази изолация допринесе и смазването на Пражката пролет на Дубчек от страна на останалите соц. страни от Варшавския договор.

Вземайки властта, В. Путин поведе борба в две основни направления, жизнено важни за разкластената икономика на Русия: спря всякакви разхищения на ресурсите на Русия и поведе решителна борба срещу нарастващата мощ на новосъздадената руско-еврейска олигархия (Лужков – бивш кмет на Москва, Вяхирев – Газпром, Алек Перов – Лукойл, Кириленко – Росатом, Ходорковски, Березовски и т.н.), които ограбиха 70-годишния труд на руския народ. Нещо повече, **Путин (чийто род има дворянско потекло) не само че реабилитира царското семейство, изклано до крак от большевиките, но и нареди в руските училища да се изучава „Архипелагът ГУЛАг“ на Солженицин, и се поклони пред паметта на избитите 4500 полски офицери от большевиките в Катин. Кога нашите ученици ще се запознаят с „народния съд“ и зверствата в комунистическите лагери и затвори?**

Още нещо: Путин иска високи цени на петрола и газа. Той брани единствено руските национални интереси. Не го интересува която и да е българска политическа партия

(защо БСП проявиха голямо желание за влизане в ЕС? – Защото по стар большевишки манталитет търсят винаги подкрепа отвън). Подкрепата от Кремъл падна, остана единствено ПЕС. Защо правителството на Станишев не подписа договора за АЕЦ Белене с руснаците? Защото руснаците не отстъпиха от цената.

В Китай също ще строят руски АЕЦ, но там китайците диктуват условията и Путин няма интерес да изтърве този огромен пазар, тъй като, ако Китай реши, може сам да си го построи. Същото се отнася и за Германия спрямо газа, където е два пъти по-евтино, отколкото е в България. Руснаците нямат интерес да изтърват най-големия консуматор на руски газ в Европа, защото Германия има и други алтернативни източници. В тази връзка могат да се посочат за пример пътищата, които извървя китайският комунизъм. Спецификата на неговото развитие и най-важното – постигнатите резултати, станали обект на внимание на редица страни, които бяха под съветския ботуш.

Китайският модел комунизъм бе дело на самия китайски народ. Съветската армия не окупира Китай, за да наложи насилствено большевишкия модел, както стана у нас след 9 септември 1944 г.

В интелектуално отношение нашите партийни и държавни ръководители в

огромната си част на всички нива бяха малограмотни (повечето „активни борци“ – партизани и ятаци, все с ниско образование. Те имаха органична омраза към учените българи, най-често наричани фашисти), затова с такава жестокост физически унищожиха интелектуалния елит на България.

Както Мао, така и останалите висши партийни и държавни функционери имаха висше образование. Мао Дзе Дун – висше филологическо и педагогическо, Джоу Ън Лай – с две висши образования и доктор хонорис кауза на няколко западни университета. Лю Шао Цун – висше юридическо, Дън Сяо Пун – висше икономическо и т.н. Освен това те много добре познаваха учението на Маркс, но не и неговата большевишка интерпретация.

Затова безпогрешно можем да твърдим, че китайският комунистически път на развитие е далече от большевишкия и затова той няма да се провали, така както това стана в страните от Източна Европа, станали жертва на съветския експанзионизъм в края на Втората световна война.

Точно тези съществени разлики на развитие и сляпо подчинение на съветските интереси доведоха до безвъзвратно срутване на източноевропейския социализъм. Обстоятелство, което не отмина и България.

Цветан Цаниски,
Шумен

Паметникът на Съветската армия. Освободителка или окупаторка е Червената армия

В своята интернет страница (www.ivo.bg) журналистът Иво Инджев публикува на 28 септември 2012 г. статията си „Дебатът продължава: Окупаторка ли е Червената армия?“.

Статията на г-н Инджев започва така:

В диспута „за“ или „против“ паметника на Съветската армия в София, проведен на 9 септември тази година в пилотното предаване „Удави водещия“ на една от националните телевизии, който е идентичен на диспута „Червената армия освободителка ли е, или окупаторка“, Иво Атанасов, говорител на движение „Русофили“, заяви: „Фактът, че в България няма убити от Червената армия българи, показва, че тя не е окупаторка.“

Но ето какво пише историкът изследовател проф. д-р Диню Шарланов в книгата си „История на комунизма в България“, т. I, с. 245: „... към септември 1946 г. от съветски

войници и офицери (...) са били убити 123 деца, жени и мъже, българи и българки. Списъкът не е пълен и вероятно се отнася само за 1946 г... Убитите жени са на възраст от 18 до 23 години..." (архив МВНР, СКК, оп. 1, а.е. 423, л. 8, 37; а.е. 424, л. 5-17; а.е. 312, л. 4; а.е. 325, л. 4; а.е. 315, л. 2; а.е. 424, л. 7-11).

В моя коментар към тази статия аз също описвах подробно убийството на моя баща и на още 8 българи от Бургас и Варна на 9 септември 1944 г. в местността Бялата вода, Малкотърновско, от отряд на Червената армия, придружаван от български комунисти. Затова в този мой коментар заявих, заявявам го и сега най-отговорно, че Иво Атанасов, говорител на движение „Русофили“, заявил: „Фактът, че в България няма убити от Червената армия българи, показва, че тя не е окупаторка“, е един **лъжец**.

В дебата от 24 юни 2012 г. относно демонтирането на Паметника на Съветската армия с водещ Георги Любенов, участваха г-н Иво Инджев и председателката на Форум „България-Русия“ Светлана Шаренкова.

Светлана Шаренкова е завършила Московския държавен университет „Михаил Ломоносов“, специалност „Социална психология“. Работила е в Института по социология към БАН (1987-1995). През 1982 г. се жени за грузинеца Владимир Тутберидзе, **съветски гражданин**, който е назначен в НИКК на МВР през 1983 г. В нейния биографичен очерк в Уикипедия е дебело подчертано, че се жени за **съветски** гражданин, за да не би някой да си помисли, че е грузинец от днешна свободна Грузия.

Светлана Шаренкова, една абсолютна руска възпитаничка с руско име – Светлана, показва в дебата с г-н Инджев, че нейното самосъзнание е повече руско, отколкото българско. Защи-таваше яростно и настървено запазването на тези „паметници на културата“. На въпроса на г-н Инджев защо трябва в България да има паметник на загиналите съветски войници от Червената армия, след като на българска територия не е загинал нито един съветски войник, а на загиналите над 35 хиляди български войници във войната няма построен такъв паметник, Светлана Шаренкова отговори с безочието и арогантността на една небългарка. Не е необходим отделен паметник, аргументира се тя, защото българските войници бяха част от съветската армия. Всъщност аргументация, напълно разбираема, защото такива като тази госпожа винаги са смятали България и българите за част от „великата и необятна съветска страна“. Да се учудваме ли тогава, че Тодор Живков направи на два пъти опит да превърне България в Съветска република. На такива като Светлана Шаренкова паметниците на съветската армия в България са необходими, те трябва да останат. Да останат, за да могат българските комунисти да се кланят и полагат цветя и венци пред паметниците на същия този чужд агресор, поробил България. За да празнуват колаборационистите, вечно благодарни на новия си господар, превърнал България в „задунайская губерния“, за охолния живот, подарен им за вярната им и раболепна 45-годишна служба, която продължава и до днес. Живот, за какъвто те не смееха дори и да мечтаят.

Такива като Светлана Шаренкова никога не са чели Захари Стоянов, Георги Раковски, Стефан Стамболов, не знаят кой е Драган Цанков и не познават неговите думи – „на руснаците не им искаме нито жилото, нито меда“.

За такива като Светлана Шаренкова и подобните ѝ най-подхождат думите на проф. Пламен Цветков: *„Не трябва да се забравя, че едва ли има други комунисти в света, които да са толкова продажни, колкото тези в България. Дори при румънските комунисти имаше и някакъв национален елемент, както и при сръбските комунисти. В Унгария и Полша комунистите се чувстваха преди всичко като унгарци и поляци, отколкото комунисти. В България говорим за хора, които подсъзнателно се подчиняват на всичко руско и съветско.“*

Отечествената (за Русия) война беше война за защита на съветската държава от завладяване, за защита на суверенитета ѝ, за нейното оцеляване и в никакъв случай битка за освобождение на Европа от фашизма. От 1 септември 1939 г. до 22 юни 1941 г. Съветският

съюз беше верен съюзник на нацистка Германия и участваше активно в подялбата на европейските държави и предаването им към съответните сфери на влияние. Първо, завладяват и си поделят Полша с германския си съюзник, а след това я освобождават от Хитлер. Типично руско безочие и арогантност. След края на Втората световна война руският болшеvizъм донесе на народите от Източна Европа единствено насилие, терор, масови убийства и пълна разруха – икономическа, морална, нравствена.

Още през първия месец на съветската окупация в България през септември 1944 г., в резултат на извънсъдебна чистка, 30 хиляди служители, чиновници духовници и интелегенти са убити или безследно изчезват. През последвалото съдебно прочистване извънредните народни съдилища произнасят 11 122 присъди, от които 2730 – на смърт, между тях потърпевши са стотина депутати, министри и високоставени сановници на бившия режим. По този повод британският историк Роберт Крамптон пише: „Пропорционално на глава от населението тези чистки трябва да се смятат за най-драстичните в Източна Европа.”

Затова паметниците на съветския окупатор в София, Пловдив, Бургас и на всички други места в България трябва да бъдат демонтирани и преместени на едно специално за тях отредено място. До тях трябва да бъдат поставени паметниците на руските лакеи и национални предатели, като Георги Димитров, Васил Коларов, Вълко Червенков, Антон Югов, Тодор Живков и всички останали комунистически креатури. Това място да бъде наречено Музей „Позорът на България”. За да помнят и никога да не забравят идните поколения една от най-черните страници в българската история.

**Инж. Георги Василев Чаракчиев –
син на убития от отряда на Червената армия
Васил Георгиев Чаракчиев**

**Борба с
комунизма**

Разузнавачът

**Разказ на Атанас Нейчев Узунов и Димитър Ангелов Маргаров
(със съкращения)**

През май 1953 г. трудоваците от Равногор – Любен Йорданов Алексиев и Йордан Маргаров с годилицата си, минават границата с Гърция. Гърците разрешават на Йордан да замине с годилицата си за Австралия, а Любен задържат и го обучават в школа за разузнавачи. Пращат го в България, той се среща със свои хора, възлага им задачи, връща се в Гърция, пак идва. ДС ангажира агенти, доносници, милиция, но разузнавачът е неуловим...

В местността Кьошка в горското стопанство Тузлука, землище на Равногор, се издига високият и непроходим връх Кел тепе. Там разузнавачът поставя една от радиостанциите за предаване и приемане на информация. Долу, в дерето, тече голямата Карлъшка река, на моста са поставени часови. Любен не знае това, слиза от върха нощем и тръгва по моста. Часовите го спират: „Стои!”. Не знаят кой е и започват да го разпитват. Той отго-

варя: „Срещнах човек, който бягаше по пътя.” Те хукват заедно с него да го гонят, Любен изостава и се спасява.

„През годините на нелегалната му дейност – спомня си Атанас Узунов – аз с Иван Стефанов Стойчев и брат му Борис, и тримата сираци, отидохме в горското стопанство Лисичево да залесяваме и маркираме гората. Веднъж с директора на стопанството Атанас Раденски от Павелско (Смолянско) и един лесничей турчин, комунист от Стоманово, седнахме да обядваме край река Гашна, от Михалково нагоре. Любен дойде при нас и се обърна към Иван, набори са: „Ванка, какво правиш тук?” После се обърна към мен: „Наско, ами ти? Ти още си малък, защо си тук?” „Любчо, борба за хляб! – отговорих аз. – Ти много добре знаеш, сирак съм, няма кой да ме храни.”

Директорът и горският разбраха кой е и го поканиха: „Седни при нас да обядваме!” Той се

поогледа. Беше с лятно яке, свали ципа и под якето се показа бинокъл. Изведнъж взе да се оглежда и ослушва, скочи в реката и почна да бяга нагоре срещу течението, метна се на другия бряг, където няма път, и изчезна в гората. След малко из пътя се зададе джип. През отворения отзад прозорец се подаваше главата на куче. Разбрахме каква е работата. Джипът продължи нагоре. Добре, че военните не ни видяха и не спряха при нас. Не знам какво щеше да стане! Директорът нареди: „Съберете яденето в торбите, прибираме се в стопанството! Всеки да мълчи, най-много ти – обърна се той към турчина комунист. – Ако проговориш, ще има разкарване и писане на обяснения.”

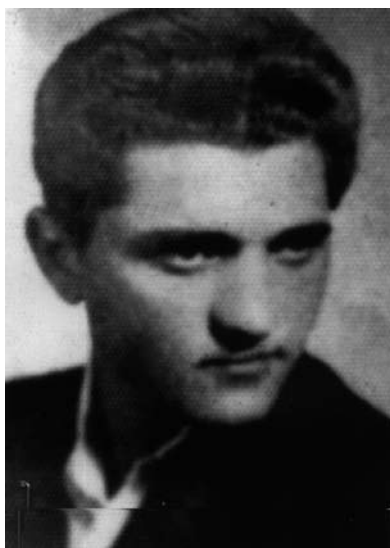
След години този директор, добър и светен човек, влезе в затвора. Някой го наклеветил пред властите, че преди 9 септември бил царски офицер, летец.

На Петровден по стара традиция в Равногор става голям събор, който продължава няколко дена. Хората приготвят курбан, посрещат гости от селата, играят на площада, веселят се. Любен Алексиев така умееше да се гримира, че никой не можеше да го познае, дори ятаците му. Хваща се на хорото до кмета Атанас Петров, активен борец. По време на играта Любен придърпва ръката му върху бомбата, която носи на кръста си под якето, и му казва: „Внимавай! Имам сведения, че семействата на арестуваните и моето са тормозени. Ако така продължаваш, тая бомба ще бъде хвърлена в твоята къща! Сега един-два часа не напускай площада!”

Музиката спира да свири. След като се пуска от хорото, кметът припада. Хората си мислят, че е от ядене и пиене. Любен изчезва.

Разузнавачът поддържа връзка с много хора от различни места. Каква дейност върши – никой не знае. Неуловим е. „Като Левски” – говореха всички.

През лятото властите настаняват войнишка рота в училището в Равногор, на покрива поставят вишка. Офицерите се представят пред населението като геодезисти, поставят на разни места геодезически уреди, но хората се досещат, че целта им

Любен Ангелов

е да заловят Любен Алексиев. В селото има пионерски лагер. Вечер ходехме на лагерния огън. Една вечер става престрелка в махалата на Любен. Той се отбива у дома си, някой го предава, Любен бяга, скача в реката, бяга по течението и се скрива в Поповата курия... По-късно, когато го убиха, ротата се вдигна.

Веднъж в гр. Стамболийски разузнавачът среща баща си, дядо ми Атанас Узунов, и Георги Василев Динков. Пътуват заедно с влака до Пазарджик и се разделят. Из пасищата край Равногор той вижда чобанина Крум Попов, негов калеко или вуйчо и след разговора му заръча: „Поздрави

ония хора!” „Къде се видяхте?” – пита Крум, също вербуван за доносник. Любен му казва. Тримата са арестувани и държани в ДС за обяснение.

Любен продължава да се вижда със своя роднина, мислейки, че някой друг ги е видял и предал. Преди Девети Крум съсякъл брат си с брадва при свада за ниви. Агентите знаят това, безсилни са да заловят разузнавача и прибегват до изпитаното средство – подлостта. Заплашват братоубиеца: „Ако ти не го убиеш, ние ще убием теб!”

През 1956 г. Любен се отбива при своя роднина Крум Попов в овчарската му колиба. Там е и калфата Атанас Йорданов Казаков, 16-17-годишен. Той ми разказа за убийството през оная нощ. Вечеряли, Любен бил много уморен и споделил: „Вече си заминавам и едва ли ще ме върнат в България за разузнаване.” Бравдата стояла опряна до стената – убиецът бил я приготвил. „Израбена е – обяснил той, – донесох я да я наточа.”

„Заспал съм може би след полунощ – разказва ми Наско. – Към призори е заспал и Любен. Изведнъж чувам удар и се събуждам. Виждам Любен станал прав, облян в кръв, хванал Крум за гушата, но е ударен смъртоносно и пада. Крум вади от пояса си пистолет и вика: „Стои! Върни се!” Връщам се разтреперан и той ми заповядва да стоя до Любен, докато иде и съобщи, където трябва. Агентите също са на крак и чакат. Крум идва с още четирима души – двама са активни борци от Брацигово. Вземат убития в одеяло и го

Продължава на стр. 18

Личности

За свободата, мечтаната,
тъй силно жадувана

Светът е огън, който ни изгаря
безмилостно
в надеждата като безумни пеперуди,
влюбени в пламъка

Да оцелееш сред акулите

В една тъмна нощ, в една черна година от един черен аг – да оцелееш, бягайки от ужасите около теб. Но как да напуснеш Родината си, как да напуснеш скъпи за теб хора, най-скъпите, най-милите.

Или... или? Трябва да избереш? Как да избереш?

Борейки се с морските вълни, с акулите, със студа, със страха, че си сам, пресмяташ километрите, броиш метрите, броиш минутите, 12 километра.

Колко ли остават още? Ще стигнеш ли спасителния бряг? Мускулите се схващат, въздухът не стига, все по-бавни са движенията. Хайде, не се отчайвай. Ти почти си успял. Вижда се вече отсрещният бряг, виждат се дори светлинки. Но защо се отдалечават? Набираш сили, напрягаш мускули, трябва да успееш, трябва да победиш.

Не се предавай! Близко си до свободата, бягай от ада. Господи, бъди с мен! Господи, помогни ми, си повтаряш. Но водата е все по-ледена. Хайде, хайде!

С последни усилия забиваш нокти в пясъка и се просваш на брега полумъртъв. Ангели ли пеят, музика ли чуваш, или си в рая? Или усещаш вече това странно чувство, наречено **Свобода**?

За хилядите българи, достигнали до тази свобода по един или друг мъчителен начин, искаш да докоснеш само мига до тази въздишка, че си успял.

Той беше един от тях – проф. Иван Бързаков.

А след това идват угризенията, че си напуснал тези страдалци, близки или далечни, и те обхваща яростта, за да не те напусне силата да се бориш.

*Минка Гатева,
Движение “6-и април” – Пловдив*

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, ИНК.

100 ГОДИНИ ОТ БАЛКАНСКАТА ВОЙНА

“Настана момент, когато българското племе е повикано да напусне благодатта на мира и да прибегне към оръжието за постигане на една велика задача.

Отвъд Рила и Родопите наши братя по кръв и по вяра не бяха честити и до днес, тридесет и пет години след нашето освобождение, да се сдобият със сносен човешки живот...”

С тези думи на 5 октомври в Стара Загора цар Фердинанд прочита в храма “Успение Богородично” манифеста, с който се обявява началото на Балканската война.

“Атака. На нож”. Худ. Ярослав Вешин, 1913 г.

Национален военноисторически музей

4 октомври 1912 г. Върховният главнокомандващ цар Фердинанд пристига на гарата в Стара Загора.

Посрещат го генерали и офицери от установената в града Главна квандира на армията.

Сн.: Музей – Стара Загора

Въра Гила 2013 Суверенитетъ

ЯНУАРИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ФЕВРУАРИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28	МАРТ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АПРИЛ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАЙ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ЮНИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
ЮЛИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АВГУСТ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	СЕПТЕМВРИ 30 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	ОКТОМВРИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	НОЕМВРИ 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ДЕКЕМВРИ 30 31 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29

Моето кrego

Смъртта, вярвам, дори на един-единствен невинен, струва толкова, колкото целия океан от нищо неподозиращи жертви, океана от страдания и мъка, който тогава заля родината ни и света. И в нов вид, продължава и сега.

Срамувам се,
че толкоз много ми е дадено,
а нищо не направих досега.
За тях -
убитите коварно с нож в гърба,
насечените с брадва,
за обесените,
удушените,
за мървите тела,
които дишат в нас.
Разстреляните,
за заровените тайно
полуживи -
за да изгният непогребани.
За осакатените,
това сме всички!
За изтезаваните,
за изгнаните,
за онеправданите,
преследваните,
десетилетия, не,
цяла вечност!
Близките им и роднините,
и те!
За онова чудовищно
проклятие
в съдбата ни.
За стъпканото
във калта
разпятие.
За ужасите в арестите,

за робството,
за гаврата
с душите ни.
За престъплението,
за което
тъй малко
вече се говори
и тъй много
се мълчи!
За същото онова отровно цвете,
което
днес ни обгръща
с пипалата си отново.
Омразата един към друг
ни връща
и я множи.
В нови цветове цъфти.
За всички изгорени
от живота.
И за смазаните,
унижените,
отчаяните
както преди,
така и днес
в родината ми,
по света,
навсякъде.
И много,
много ми е мъчно.
Всичко в мен гори.

Й. Бързаков

Продължава от стр. 12

свалят долу до джипа. Оттам го закарват в София за идентификация. Адаш, заплашен съм да мълча и никому да не казвам дума. Знам какъв човек си, затова ти се доверявам.” Това той сподели с мен скоро след убийството, когато гледахме добитъка на къшлите в местността Лявовете. Оттогава ходеше по санаториуми, но не можа да се оправи от стреса. Дочака демокрацията и скоро след това почина.

След убийството комунистите от Брацигово ни укоряваха; „Имахте в селото един достоен човек и вашенец чобанин го уби!”

За Любен Алексиев може много да се пише, има много събития, до които не можем да се доберем. Знае се само, че помощник му е била жена от Велинград, която не можахме да открием поради това, че не знаем името ѝ.

Веднага след убийството властите вдигат Крум Попов със семейството му от Равногор и го изселват, за да заличат дирите му. Чухме, че след 2-3 месеца полудял и умрял при неизвестни обстоятелства. Той имаше трима синове. Иван, най-големият, се ожени в Цалапица. Там разказвал за „подвизите” на баща си и децата му се срамували да отидат в Равногор.

През 1967-1968 г. в Пловдив беше уредена юбилейна изложба на МВР за техни видни разузнавачи и заловени „диверсанти”. Беше изложен и портретът на Иван Асенов Георгиев, представител на ООН, арестуван в Москва като шпионин на ЦРУ, докаран в България, осъден на смърт и обесен. На първо място като най-опасен между шпионите бяха сведенията и вещите на Любен Алексиев: корсажът му с два пистолета – звучен и беззвучен, паспорти, документи. На едно пакетче пишеше „отровата на шпионина” в случай, че бъде заловен жив сам да се отрови. На стената над вещите надпис: „Един от най-големите диверсанти, завършил школа в чужбина, изпращан за стратегически проучвания”. Снимал строящите се каскади – Доспат, Девин, Кричим и Баташкия водонасильов път.

Често ходех с приятели да гледам изложбата. Работех като шофьор. Шурейт на хазяина, в чийто сутерен живеях, висш офицер от ДС, дойде и ме предупреди: „Повече не ходи на изложбата! Там не е за такива като теб.” „Защо? Тя е уредена да се гледа от хората” – възразих аз. „Има камери, които снимат и записват какво се говори. Това е капан. Видях те на камерите как обясняваш нещо

на приятелите си. Познаваш ли Любен Алексиев?” „Познавам го, от едно село сме.” – Офицерът започна да ми обяснява пред хазяина: „Любен Алексиев беше един от най-опасните шпиони. Заради него не съм спал много дни и нощи, не съм се прибирал вкъщи. За залавянето му бяха ангажирани вътрешни войски – чекистите, Държавна сигурност, стотици агенти. Един случай: дежурни сме през нощта. Любен започва да предава по радиостанцията на Кел тепе. Качват ни на самолет да отидем да засечем с пеленгаторите мястото на предаването. Летим, радистът предава на земята, че сигналът на морза се чува. Колкото повече наближаваме мястото, толкова повече сигналът отслабва. Като идем в тоя квадрат, сигналът изчезва напълно. Радистът предава, че сигналът е изчезнал и от земята командват – направете кръг и се отдалечете. Отдалечаваме се, морзът се чува, като доближим – не се чува. Не можем да уточним нищо...”

Не ходи повече на изложбата, защото ако те арестуват от ДС, нито аз ще дойда да ти помогна, нито шурейт, защото е политическо. Ще те вкарат в кауша във вода до колене, отгоре капе. Ти имаше четири операции на двата бъбрека след боя по време на унгарските събития. Няма да издържиш и 24 часа.”

Когато ме прибраха в ДС по време на Унгарската революция, още не бях пълнолетен. Продължих да посещавам изложбата. Разузнавачът Любен Алексиев не беше убил никого. Беше умен, честен, строг, справедлив, нямаше за цел отмъщение. Свърши мъченически своя млад живот за освобождение на България от червената тирания.

След 10 ноември 1989 г. писмените показания на свидетелите, заверени и подпечатани от кмета на Равногор Георги Пашкулев, антикомунист, се оказаха недостатъчни за реабилитирането на Любен Алексиев. Комисията от Съюза на репресираните започна дела. Окръжният съд в Пазарджик реабилитира разузнавача и издаде смъртен акт.

Любен Алексиев имал голяма застраховка „живот” от неговото управление в чужбина. Йордан Маргаров, с когото избягаха, често идваше от Сидни тук, какво ли не прави, но ДС попречи на близките на Любен да вземат застраховката. Получиха обезщетение само за реабилитацията.

**Зануца
Нателжа Любенова**

Велик е
нашият войник

13 март 1913 г. – превземането на Огринската крепост

„Как българите успяха да преминат през препятствията от телени мрежи!“ – възкликва италианският пратеник на в. „Куриере де ла сера“. Специални делегации от Япония и Америка пристигат на крепостта, за да видят чудото на българския военен гений. А чешкият журналист Емил Челмак, изкачил се на крепостта, описва гледката от височината на Айваз баба, потресен и смаян от стръмния и невъзможен за всяка друга армия път към фортите на Огрин. И у мен е будила интерес тази непревземаема крепост и как българските смелчаци са я превзели. Посетих я и видях онова, което смайва, и се почувствах горда, че съм българка и че дядо ми е загинал тук.

Крепостта е построена от тракийското племе беси, назована от тях Ускудама. През 125-а година римският император Адриан основава града около нея и го назовава Адрианополис. По-късно турците, превземайки го, сменят името му с името Едирне. Крепостта е разположена на хълма, там, където вливат водите си в р. Марица реките Арда и Тунджа. С удивление разгледах крепостта. 28 редута с възможност за наблюдение и атака от всички страни. Вътре експонати и снимки със съответните пояснения. Душата ми се развълнува, сякаш чувам бойния вик на нашите храбреци: „На нож!“ И гледам как полковете ни един след друг помитат врага, устремявайки се нагоре, за да овладеят отвсякъде крепостта. Пагат стотици трупове, но нищо не спира устрема на пехотата ни. Противникът трябва да бъде сломен. Сякаш прокълътва в ушите ми гласът на ген. Вазов: *„Тази нощ трябва да се реши съдбата на Огринската крепост. Връщане назад няма. Напред ни чака слава и мир, а назад – безславие и смърт!“*

Нашите войници показват чудеса от храброст, което е **славна епопея на родната ни мощ**. С мълниеносен щурм за по-малко от месец са пред стените на считаната за непревземаема Огринска крепост. **Обсадата е бавна и продължителна**. Тя изтощава града, ала българското командване решава да го превземе със сила. Заповедта за атака е дадена на 23 март (ст. ст.) в 19 часа и започва с артилерийски удари. На следващия ден, в 4 ч. сутринта, пехотата ни тръгва във всички сектори с бойния вик **„На нож!“** На 26 март (стар стил) в 8 ч. сутринта Шукри паша телеграфира в Цариград: *„Всичко е свършено. Българските войски превзеха града. Има и по-храбри от мен и от нас.“* Гледам снимката, изобразяваща пленяването му от конния отряд на майор Гурко Мархолов и си представям как на прочутата Султан-Селимова джамия се вее трибагреникът ни, джамията с 999 прозореца. 2 354 убити наши храбреци и 13 123 ранени – някои от които умират след дни – твърде скъпа цена сме платили. За откровеността на Шукри паша и признанието му царят ни му връща сабята. И не се учудвам, че чуждестранните журналисти назовават превземането на крепостта **чудо, мистерия, приказка, легенда**, удивени и смаяни от храбростта и жертвоготовността на българския воин.

13 март 1913 г. – превземането на крепостта, е **епопеята на родната ни мощ**. Българино, помни и се гордей, че си наследник на тази мощ.

Елена Вачева, Хасково

Безсмъртието на човека

1. УВОД

Много пъти в световните информационни средства се появяват мисли и разсъждения, свързани с живота и смъртта на човека. На тази тема са правени много предположения, но досега загадката остава нерешена. Този въпрос е интересувал човечеството от дълбока древност до днес. На базата на тези разсъждения са възникнали многобройните религии. Всяка религия си има божества, в които хората вярват. Във всяка религия има описание на загробен живот. Съгласно християнската религия хората се делят на две категории – праведни и грешни. Праведните отиват в рая, а грешните – в ада. В рая има възшебни градини от цветя, фонтани с кристална вода, храна и напитки в изобилие, които се раздават безплатно. Данъци не се плащат, а топлината на въздуха е винаги приятна за човешкото тяло. Раят предлага идеални условия за живот – така пише в Светото писание. Праведни човече, яж, пий и се весели. Тук обаче трябва да се знае, че в рая няма алкохолни напитки. Това е раят.

В ада грешниците се пекал в разтопен катран, който е насипан в големи бакърени казани. До всеки казан стои по един рогат дявол със стоманена вила в ръката. Те пазят грешниците да не излизат от казана. При казана на българите няма дявол, защото те сами се дърпат надолу. По тази причина се правят икономии на фонд „Работна заплата” с една дяволска заплата. Срещу тази икономия Бог дава на българите всяка седмица по една ока първак от българска сливова ракия, за да си утоляват жаждата.

Тези загробни обекти се отнасят само за нашата религия.

Нека сега да излезем от сферата на фантазията и да погледнем реално към въпроса за безсмъртието на човека. За да имаме здрава основа за нашето доказателство,

трябва да се запознаем с Десетте астрономични постулати, които ще използваме при изясняването на този въпрос. Тези постулати са гранитна основа за доказване на човешкото безсмъртие.

2. АСТРОНОМИЧЕСКИ ПОСТУЛАТИ

Тези постулати са плод от половинвековната дейност на един врачански инженер, който е завършил първия випуск на българския машинен факултет. Постулатите са публикувани през 1999 г. във врачанския вестник „Зов за истина” с главен редактор Марин Ботунски. Працани са и в БАН, но оттам предпочитали да мълчат. Признати или не, ние ще ги използваме.

Ето и самите постулати:

1. Вселената има безкрайни размери във всички посоки.
2. Състои се от непрекъсната материя с различна плътност.
3. Вселената е едно цяло материално тяло без празно пространство.
4. Всички форми са резултат от различната плътност и сцепление.
5. Материята на Вселената е във вечно движение.
6. Енергията е качество на материята и тя е постоянна за Вселената.
7. Всяка промяна в материята е за сметка на обратен процес.
8. Времето и пространството са параметри на материята.
9. Във Вселената има скорости, които многократно превишават светлинната.
10. Във Вселената съществува живот в различни биологични форми.

Изложеното в постулатите показва едно ново виждане за Вселената. Това се отнася и до човешкия живот. Всичко във Вселената е материя, която се намира в непрекъснато движение. Това движение се осъществява от енергията, която преминава от един вид в

друг, но винаги се запазва. Във Вселената има скорости, които са милиарди пъти по-големи от тази на светлината. Някои от тях клонят към безкрайност. Тези скорости ще бъдат открити в бъдещата изследователска работа на хората. Също така трябва да се знае, че във Вселената има много видове живот. Възможно е да съществуват живи същества, които да дишат серен двуокис вместо кислород и да пият азотна киселина вместо вода. Вариантите са много. Живи същества има във Вселената и скоро ще се срещнем с тях.

3. МАТЕРИЯ

Материята на Вселената е съставена от химични елементи. Досега от тях са открити 110, но с развитието на науката ще се откриват още. На Земята различаваме жива и мъртва материя, макар че рязка граница не може да се постави между тях. В обикновения живот се приема за жива материята, която може да се движи, а мъртвата е неподвижна. Тук трябва да се обясни, че става въпрос за относително движение и покой, тъй като във Вселената всичко се движи. Ако разгледаме един камък като мъртва материя, той е съставен от кристали, те от молекули, а молекулите – от атоми. Човешкото тяло е съставено от органи, те от клетки, клетките от молекули, а молекулите от атоми. При двата вида материя стигаме до атомите. Атомът е малка градивна частица от материята, но и той има малки съставни части. В атома има протони, неутрони, електрони, мезони, хилерони и още много други, които не са открити досега. Броят на атомните частици е различен за различните химични елементи. За всеки елемент обаче те са еднакви, независимо от каква материя са взети. Атомите на въглерода например са абсолютно еднакви по състав и устройство, независимо дали са взети от жива, или мъртва материя. Материята във Вселената е постоянна величина.

За определяне местоположението на материята са въведени понятията време и

пространство. Тези понятия за материята не съществуват. Те са въведени от човека за определяне на неговия живот. Чрез тях той се ориентира в пространството и знае своето местоположение във Вселената. На понятията време и пространство трудно може да се даде определение, но човекът така е свикнал с тях, че никога не си задава въпроса какво представляват. С тези понятия материята става по-осезаема за човека и точно определена за даден интервал. Понятията време и пространство са абстрактни понятия, но без тях ще настъпи хаос в човешкия живот. Те съществуват и ние чрез тях се ориентираме за своето положение в необятната Вселена.

4. ЕНЕРГИЯ

Енергия наричаме способността на телата да извършват работа. Всяко тяло на Земята притежава енергия, която се нарича механична. Тя движи телата. Освен механична, ние познаваме още топлинна, електрическа, светлинна, химична, атомна и други видове, които още не са открити, но съществуват. Във Вселената съществуват много видове енергии, които ще бъдат открити от човека в близкото и по-далечното бъдеще. Енергията е качество на материята. За Вселената тя е постоянна величина, но може да се превръща от един вид в друг. При всяко превръщане тя се запазва количествено. Количеството на енергията във Вселената е безкрайна величина. Тя създава в материята интензивни силови полета, които предизвикват мощни изригвания в материята. В резултат на това се получава привличане или отблъскване на тези полета. Някои от тях са толкова силни, че поглъщат фотоните на светлината и така се получават „черните дупки“ във вселенската материя и „тъмните петна на слънцето“. Затова при наблюдение те се виждат като черни обекти. Човекът, за да се движи, му е необходима енергия. Той я получава от храната. Елементарните частици на камъка също се движат, но той

не поема храна като човека. Откъде идва тази енергия в него? Тази енергия може би се получава от атомна трансформация на неговата материя или я получава от външен източник. Външен източник може да е Земята или атмосферата. Бъдещето ще покаже. Количеството вещество, което има едно тяло, се нарича негова маса. Един килограм маса притежава двадесет и пет милиарда киловатчаса. Тази енергия може да захранва с гориво три години нашия народ. В това отношение науката напредва и скоро ще дойде денят, когато транспортните средства с един литър вода ще изминават хиляда километра или ще получават енергията направо от въздуха. Бъдещето е пред нас. Както казахме, енергията на Вселената е безкрайна величина. Ние сега използваме една малка частица от тази енергия. Другата е скрита в материята, но будната мисъл на човека скоро ще я овладее и така ще се получи изобилие от евтина енергия за транспортните средства и битовите нужди на човека. В човешкия живот ще има много светлина и топлина.

5. БЕЗСМЪРТИЕТО

След като се запознахме с материята и енергията, можем да разгледаме въпроса с човешкото безсмъртие. Както видяхме от астрономическите постулати, материята на Вселената е количествено постоянна величина. Енергията също не се променя, а само преминава от един вид в друг. След физическата смърт на човека неговата материя не е вече жива, но тя не изчезва. Тя се трансформира в материя, която има друго съдържание, но количеството се запазва. Атомите от мъртвото тяло преминават в друга форма на съществуване, но те не изчезват, а продължават своя живот. Елементарните частици в атома запазват своето съществуване и движение. За атомите няма никакво значение къде ще попаднат при този процес. Атомът също запазва своята енергия, която количествено не се променя. При живия човек част от

тази енергия оформя неговото съзнание. Съзнанието е обективно отражение на реалната действителност. Живият човек може да мисли, да разсъждава, да говори и да ходи. Тези действия са свързани винаги с изразходване на енергия. След физическата смърт на човека тази енергия не се губи. Тя се трансформира в друг вид, но винаги се запазва. Следователно тя продължава да съществува и след смъртта на човека. При смъртта на човека материята и енергията се запазват, но преминават в други измерения. Щом материята и енергията се запазват след физическата смърт на човека, това означава, че човекът не е умрял, а се е трансформирал в друга форма на съществуване. В резултат на това доказателство може да се приеме с абсолютна точност, че човекът е безсмъртен за Вселената. Естествено е да се заключава, че част от енергията на човека се запазва в същия вид, а това означава, че и част от съзнанието може да се запазва. Това е въпрос, чието решение е свързано с бъдещите открития на човека. Много въпроси трябва да се решат в това направление, но от казаното дотук може спокойно да се каже, че човекът на нашата Земя е безсмъртен!

6. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Още от дълбока древност хората са искали да узнаят реалната разлика между живия и умрелия човек. Този въпрос остава като загадка и сега. На тази база са възникнали много суеверия и религии. Религиите често пъти са били причина за кръвопролитни войни. Хората се бият на Земята за своя бог, а вероятно в същото време горе, високо в небето, боговете играят каре белот и подават от ръка на ръка павурче с българска сливова ракия. Може и да не е така, но може и така да е. Божа работа.

Например Архангел Гавраил е предсказал на Дева Мария, че ще роди Син Божи. След шестстотин години същият архангел е продукувал на Мохамед свещената книга – Корана. Значи двете религии имат обща

основа, а непрекъснато воюват помежду си. Всеки може да се запита Божия работа ли е това явление, или хората използват божите имена за прикритие?

Сега се носи мълвата за апокалипсис в края на 2012 г. Нищо няма да се случи, защото десетте астрономически постулата определят бъдещето. Дотук доказахме безсмъртието на материята и енергията. Но защо има разлика между живия и умрелия човек? Живият се движи и мисли, а след смъртта тези качества изчезват. Това е вековната загадка, но тя лесно може да се обясни. При живия човек има енергиен център, който ръководи дейността на елементарните частици. Този център се намира в

мозъка и е сложна енергийна система. Ако в него се появи аномалия, човекът се разболява. Всяка болест е признак, че в този център се е появила някаква аномалия. Този център олицетворява душата на човека. Когато центърът спре да работи, човекът умира. Така се къса връзката между енергиите на елементарните частици в човешкото тяло, но материята и енергията продължават да съществуват. При това положение е очевидно, че човекът като материя и енергия продължава да съществува. Щом човекът съществува като материя и енергия, той е безсмъртен!

Кирил Крумов,
Враца

Гости на
"Борба"

Време е отново да поемем нещата в свои ръце, за да я има България!

Да бъдем преди всичко българи!

Национална съпротива сега и повече от всякога

ДА СПРЕШ НАЦИОНАЛИСТ

Обществото спи, властта – не. Това е днес българското ежедневие. Но по-лошото идва, когато медиите са в безтегловност – пасивни и поръчкови. На фона на тази балканска идилия, четирима млади мъже в този момент плащат цената за своята активност, за своята борба за един справедлив и достоен живот в Родината, в България.

Пазителите на правовите устои, за да опазят т.нар. обществен ред и сигурност, ги обвиниха в бомбен атентат, а за единствено доказателство можем да приемем тяхното мислене. Националната отговорност, която са избрали за свой път, ги превърна в национални предатели.

Да се върнем за кратко върху причината да бъдат арестувани Николай Йовев, Стоян Ставрев, Александър Ангов и Васил Георгиев от Сандански. Те са единствените заподозрени и арестувани. Те са опасни. Те са известни с националистическите си убеждения. Те бяха превърнати във виновни.

Още малко отклонение – убежденията се основават на мисълта. Един голям писател написа една голяма книга, в която разкри опасността от мисълта и какво може да я спре. „Престъпмисълта не предполага смърт, престъпмисълта е смърт“, учи ни Оруел.

Без коментар!

И така изведнъж българското общество осъмна с доказани престъпници, организатори на терористични актове, подбуждени от расова нетърпимост?! Но не готук спира високобюджетният полицейски, може би и политически, сценарий. Докато са лишени от свобода, младите агресори нареждат на своите последователи да поставят още бомби из града. Може би. Ако някой в тази демотивирана държава повярва на тази така добре подредена измислица, дружно трябва да се откажем от всичко. Защото ако днес е отнета свободата на четирима млади българи, утре ще е свободата на българския народ. В тази връзка може би беше уместно защитниците на човешките права да се включат с дума – две, че така може би се нарушават нечи, уж регламентирани, права. Видяхме, че тези защитници имат способността по всяка тема да се включват компетентно. Въпросът е защо сега няма какво да кажат.

Държавата, благодарение усилията на правителствени и неправителствени организации, се пресе от фанатично желание за толерантност към различните, към „неоправданите”. Но дойде ли ред на хората, ангажирани с националистичната кауза, дискриминацията си казва тежката дума. Заклеймяването е неизбежно.

Днес националист в България се превърна в най-точния синоним на престъпник. Това явление всъщност е доста полезно за работата на органите на реда. Не е нужно да полагат неумоверни усилия да открият извършител на престъпно деяние. Отваря се папка „Националисти“ и се взема управленско решение – кой, кога, къде е бил и какво е направил. Може би тази ефективност във функционирането на МВР се е имала предвид от управниците. Гадаем само.

Подбуждите на полицията ги уточнихме – тя ни пази.

Обществото нехае. Българинът ще нехае, докато не отвори един ден вратата на униформени, търсещи престъпник точно в неговия дом. Никой не е застрахован, трябва да го помним.

Е ли е нужно да коментираме средствата за масова комуникация?

Широко затворените български очи са потънали в сивата си рутина, докато четири семейства не знаят кога ще видят децата си.

Вината е на всички ни. Позволяваме правата ни да бъдат отнемани и то законово. Факт. Докато мълчим, ще е така. Българските националисти трябва да излязат и да покажат, че не са врагове на народа. Напротив. Те за България живеят!

Не ни остава нищо друго, освен да осъдим безумието, на което ставаме свидетели. Да накажеш, да отнемеш свободата на хора, които имат идеали, различни от престъпната политика, вирееща в България, е безумие, което трябва да бъде спряно.

Да, ние сме свободни да мислим, да чувстваме, да изискваме, да се борим! Да спреш националист, това престъпление към нацията трябва да бъде порицано и ограничено. Насаждането на страх сред българите от национализма е недопустимо. Не трябва да се допуска да превърнат националиста в изкупителна жертва, която никой няма да подкрепи. Затова ние, убедените националисти, сме длъжни пред себе си и България да опазим нашата мисия, да защитим пътя, по който избрахме да вървим. Нямаме избор – трябва да устоим на този натиск.

Една е ползата от случващото се. Показа се, че силата на национализма е толкова голяма, че се налага да се влага огромен държавен ресурс, за да бъде потисната.

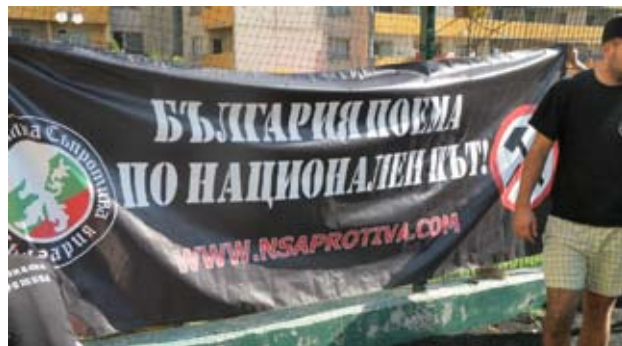
Утрешният ден ни принадлежи. Трябва да се подготвим, да бъдем силни и да не се отказваме!

НАЦИОНАЛНА СЪПРОТИВА СЕГА ПОВЕЧЕ ОТ ВСЯКОГА!

НАЦИОНАЛНА СЪПРОТИВА ПРЕЗ ИЗМИНАЛИТЕ МЕСЕЦИ

22.07.2012 г. Честване на 109 години от избухването на Илинденско-Преображенското въстание по покана на ВМРО-БНД. Заедно със стотици българи почетохме годишнината от въстанието в Смилево, родното село на Даме Груев. Българският културен клуб в Скопие (БККС) организира събор на българи от България и Македония, както и от българските общности по света.

18.08.2012 г. Благотворителен футболен турнир в подкрепа на задържаните националисти от Сандански под надслов „Заедно срещу репресиите“. Основната цел на събитието беше събирането на средства, необходими за адвокатска защита на момчетата.

2.09.2012 г. Заедно с ВМРО-БНД, както и с хора от Македония, почетохме личността и делото на легендарния водач на ВМРО Тодор Александров. 88-годишнината от убийството на войводата събра стотици поклонници на гроба му, който се намира до параклиса „Св. Илия“ над село Сугарево до Мелник.

9.09.2012 г. Протестно шествие в памет на жертвите на комунизма в България под мотото „Никога вече под чужди знамена“. Шествието започна от площад „Св. Неделя“, премина по централните софийски улици, извървявайки пътя до Мемориала на жертвите на комунизма пред НДК. Ние показахме, че в България има хора, готови да работят срещу антибългарската политика, до пълното ѝ изчезване от политическия и обществен живот на България. Тук след 68 години се изправя едно ново движение, което носи в себе си силата на българския дух, което осъзнава значимостта на продължаващите насилствени промени, типични за тоталитарния режим.

ПРОТЕСТНО ШЕСТВИЕ „НИКОГА ВЕЧЕ ПОД ЧУЖДИ ЗНАМЕНА“

На 9 септември (неделя) в 20.00 ч. от площад „Св. Неделя“ тръгна протестно шествие в памет на жертвите на комунизма в България. Под мотото „Никога вече под чужди знамена“ противници на комунистическия режим от различни патриотични организации от България и чужбина преминаха по централните софийски улици, извървявайки пътя до Мемориала на жертвите на комунизма пред НДК. За пета поредна година националисти, патриоти и граждани показаха своята съпричастност към загиналите. Нашите скандирания „Всички комунисти на съд, на съд, на съд, България поема по национален път“, „Българийо, събуди се!“ огласиха септемврийската вечер, а факлите ни осветиха софийските улици. Докато ние сме заедно и показваме преклонението си пред милионите избити от болшевиките, но не склонили глава пред тях – паметта на жертвите ще е жива! На 9 септември 1944 г. е организиран най-кръвавият преврат в българската история, последван от метеж и прекършването на гръбнака на българската нация.

Тук, след 68 години, се изправя едно ново движение, което носи в себе си силата на българския дух, което осъзнава значимостта на продължаващите насилствени промени, типични за тоталитарния режим.

Длъжни сме да покажем, че в България има хора, готови да работят срещу антибългарската политика, до пълното ѝ изчезване от политическия и обществен живот на България.

В памет на жертвите на комунизма!

НИКОГА ВЕЧЕ 9 СЕПТЕМВРИ

В името на нашата независимост!

В името на Родината!

Приятели, съмишленици, българи,

За пореден път ние сме тук, за да заявим ясно на всички, че събитията от 9 септември могат да имат само едно тълкуване – най-черната дата в новата българска история, дата, от която започва физическото и моралното унищожение на нашата Родина. На 9 септември е организиран най-кръвавият преврат в българската история. Ние сме длъжни да почетем паметта на всички жертви, чието единствено

престъпление пред болшевишките безродници е било, че са преди всичко българи. Българи, бранещи целостта на своята родина, българи, бранещи своята вяра, българи, непреклонили глава пред азиатските колонизатори.

Почит на герои не се оказва само с минута мълчание или с поднасяне на венци, почит на герои се оказва с дела. Защото ако се ограничим само с поднасяне на венци, а не с всекидневна и неумолима работа, ще гоиде време, когато минутата мълчание ще е в памет на България. Въпреки репресиите, въпреки арестите, въпреки че нашият приятел Николай Йотов е все още в затвора по измислено обвинение и всеки от нас може да се озове в същата ситуация.

Всичко зависи от нас, ако искаме децата ни да растат в една държава, управлявана от българи, в една държава, в която те ще са господари, а не обслужващ персонал.

Време е да се стегнем и да пометем враговете, **за да я има България!**

* * *

На 18-ти август 2012 г. се проведе благотворителен футболен турнир в подкрепа на задържаните националисти от Сандански под надслов „Заедно срещу репресиите“. Основната цел на събитието беше събирането на средства необходими за адвокатска защита на момчетата.

Турнирът беше организиран от „Национална съпротива“, с помощта на „Кръв и чест“ и ВМРО и се проведе на игрището до бл. 55 в Студентски град в София. Сегем отбора, разпределени в две групи, взеха участие в състезанието. Всички мачове бяха доста динамични и интересни, изпълнени с ентузиазъм и желание за победа, нещо, което доста рядко може да видим в така наречената „професионална“ футболна група.

След здрави битки на футболния терен трофеят бе спечелен от тима на „Момчета – Boys“ (София), който победи във финалния мач отбора на „Зага Boys и приятели“ съставен от националисти от Стара Загора, Кюстендил и гр. градове. Отборът на „Кръв и Чест“ зае престижното 3-то място, следван от този на ВМРО.

Събрана беше сумата от 400 лв. формирана от входната такса за турнира и дарения. Цялото мероприятие премина при прекрасна атмосфера и другарски дух в един ден изпълнен с много спорт и приятни емоции за всеки от участниците. За пореден път показахме на враговете на нашата нация, че Национална Опозиция е сплотена срещу репресиите на Системата в името на нашето любимо Отечество! За България – СВОБОДА ИЛИ СМЪРТ!!!

Пишат ни

Уважаема редакция,

Получих изпратените ми от вас списания „Борба”. Разпространявам ги безплатно сред интересуващи се наши почитатели и симпатизанти и давам като дарение по един брой на читалище „Светлина 1999” – Червен бряг, и тези в селата Чомаковци и Глава, за библиотечния им фонд, за да могат повече хора да четат и да се запознаят с нашите чисти и родолюбиви идеи и принципи в защита на българщината, както и да знаят и помнят какво са вършили комунистическите сатрапи над свободомислещите български патриоти, за да пазят свещената ни родина България от попъзновенията на нашите врагове.

Желая ви от сърце всичко най-добро и успех в нашата справедлива борба „За чест и свобода, за мила рода!”

С почит и уважение:
Димитър Бутански

ДО РИЛСКИЯ МАНАСТИР И ОБРАТНО

Отново е 28 август. Отново ние, от Пловдив, тръгваме за Рилския манастир. Нямаме пари. Молим се отново за помощ и отново НДСВ ни помага. Вече повече от двадесет години все сме там. Повече или по-малко, един или два рейса, но отново отиваме, за да уверим О’Боже почившия наш любим цар Борис III с молитви и специална литургия, че не сме го забравили. Отиваме, за да го уверим, че вече не сме роби, а свободни българи. А така ли е? Ще ни повярва ли? А искаме България да стане пак такава, каквато беше, когато той беше между нас. Искामе да го виждаме заедно със семейството си, седнал край пътя до почиващите жътвари да споделя сухия хляб заедно с тях, но със силната вяра, че българинът не се предава и в най-трудните моменти, отстоява пред бури и наводнения, потушава пожари и прави молитви, помага на своите събратя да стъпят на краката си.

Силни, вярващи, с надежда чакащи утрешния ден – така тръгваме. Но изгубихме ли си силата, изгубихме ли си вярата, къде е надеждата?

Уморени да чакаме, все пак искаме да я дочакаме, все пак искаме да дочакаме тази утрешна зора.

Затова отиваме всяка година на този ден, за да се молим и за упокоение душата на Н. В. цар Борис III, и за нашето спасение.

Рилският манастир е благословено от Бога място. То е заредено с космическа енергия и макар уморени, ще се уверите, че ще се върнем по-свежи, по-силни и по-вярващи.

Нека да помагаме на всеки, за да ни помага и Бог. Той е в нас, защото е любов, а който обича и помага, и Бог не го забравя.

И нека Бог да пази България!

Минка Гатева,
Движение „6-и април“, Пловдив

In memoriam

Проф. Петко Наумов (1879-1933)

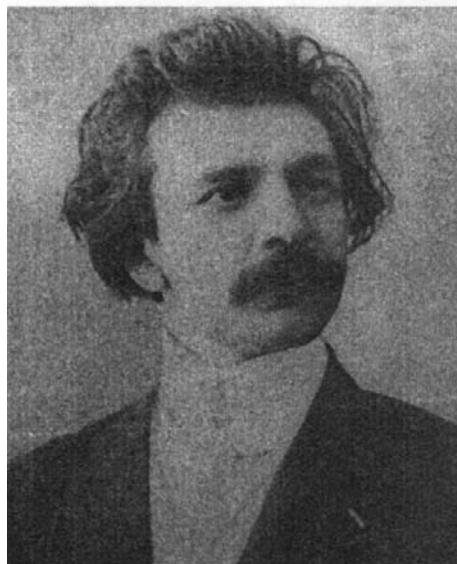
Завършил Пращката и Парижката консерватории и Института МАССЕ с пълно отличие. Концертирал в Европа и Русия. След получаване на солидно музикално образование като виолин виртуоз, пианист, композитор и диригент се завръща в България през 1903 г. Започва да работи ентусиазирано за развитието на музикалното изкуство у нас.

Той единствен поема задачата да положи основите на професионално музикално образование. Това става само 25 години след петвековното иго и той е трябвало да се справя с много тежки условия и мъка, сред беден народ, липса на култура и свирещ на гъдулка, без ничия помощ.

С голям труд и постоянство, чрез лични агитации и чрез пресата, сам... При тези условия става инициатор за създаване на Частно музикално училище в София. Чрез това единствено частно музикално училище се създава първата българска музикалнообразователна институция.

Така училището работи от 1904 до 1912 г. След отличните резултати и голям успех „Частното музикално училище“ на Петко Наумов става „Средно държавно музикално училище“ (1912 г.). Чрез изказване на Петко Наумов в Народното събрание се издейства висшият отдел на училището и през 1921 г. музикалното училище прераства в Държавна музикална академия. Тогава преподавателите получават титлата „професор“. През 1931 г. проф. Петко Наумов е директор на Академията – до пенсионирането си.

През 1907 г. дава идеята за създаване на „оперна дружба“, която приютява в училището и отделя за нея по 1000 лв. годишно. В пресата излизат около 250 статии с неговата

идея за основаване на опера и така чрез „Държавен вестник“ се съобщава за откриването на Българската народна опера (1921 г.). Наричат го „идеолог“ и от 1923 г. е първият самостоятелен директор на Операта.

През тези години Петко Наумов е подпредседател на Българския музикален съюз, член на Съюза на професионалните музиканти в България. Основател е на Българската народна филхармония. Автор е на голям брой статии в защита на двата най-представителни института – Музикалното училище и Операта.

Успоредно със своята активна музикална и обществена дейност, музикалнопедагогическа и музикалнопублицистична дейност, проф. Петко Наумов създава симфонични творби, операта „Страхил войвода“, играна 10 години след неговата кончина, дуети, терцети и много други.

Признат за български класик.

Притежава международни награди от Франция, Англия, Русия и България.

Величка Петко Наумова

На 6 ноември 2012 г. в софийска болница на 98-годишна възраст почина главата на Българската православна църква

НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО ПАТРИАРХ МАКСИМ

избран на 4 юли 1971 г.

С благоволенieto и благоразположението на комунистическата власт в България патриарх Максим управлява Българската православна църква цели 41 години, с което се нарежда на първо място по възраст в целия християнски свят.

Погребалният ритуал и самото погребение беше извършено на 9 ноември 2012 г. в Троянската света обител, откъдето той е започнал монашеската си дейност.

БОРБА

Изминаха 40 дни от кончината на съмишленика на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ

ДОБРИН НИКОЛОВ РАДИН

председател на политическата партия на репресираните
след 9 септември 1944 г. български граждани

До последния ден от живота си Добрин Радин остана верен на общата ни борба за излекуване на раните, причинени от 45-годишното комунистическо управление в България и последвалите още 20 години, участвайки в управлението на България.

Борбата продължава!

Да бъде вечна паметта му!

*ЦУС на БНФ, Инк.,
и Председателството на Фронта в България*

— ВЪЖДЕЛЕНИЕ —

*

*

*

МЪРТВИ СА НАДЕЖДИТЕ В ДУШАТА, —
ПУСТО Е И В МОЕТО СЪРДЦЕ ...

ТЪЖЕН ГЛАС ДОЧУВАМ В ТИШИНАТА
КАК МЕ ВИКА, МОЛИ И ЗОВЕ .

*

ЧУВАМ ТВОЯ МИЛ И НЕЖЕН ШЕПОТ
В ТАЯ ОМАЙНА, ЗЛАТОЛУННА НОЩ
ЩО СЪБУЖДА СПОМЕНИ В СЪРДЦЕТО
С БЕЗПОЩАДНА, ЧАРОДЕЙНА МОЩ .

*

ПЕЙ И ТАЯ ВЕЧЕР ТВОЙТА ПЕСЕН,
ПЕЙ МИ ПАК ЗА РОДНИТЕ ЗЕМИ,
ПЕЙ, РОДИНО, — ТВОЯТ ГЛАС ЧУДЕСЕН
ЗНАМ ЧЕ МОЙТА МЪКА ЩЕ СТОПИ !...

*

КАПАТ МЪРТВИТЕ ЛИСТА В ГОРАТА,
ВЯТЪРЪТ ОТВЯВА ЛИСТ ПО ЛИСТ, —
ТВОЯТ ЛИК ВЪЗКРЪСВА ПАК В ДУШАТА
ОЗАРЕН ОТ МЕСЕЦА СРЕБРИСТ !...

*

*

*

Милко Мучиндов

ПОНТИЧЕЛО — ОАШ

НЛБ®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Те победиха – 1913 г.

Скулптура, бронз. Автор: Иван Лазаров (1889-1952). Софийска градска художествена галерия (откупена през 1973 г. от г-н Никола Кожухаров)

Въра
Сила
Суверенитетъ

Печатъ: Отечество ООД